

Titel: Tanker over Jule-Aftens Feyde 1771. Skreven af Forfatteren til nye Prøve af Skrivefriheden. Tredje Oplag igiennemseet af Forfatteren og forøget med Anmærkninger.

Citation: "Tanker over Jule-Aftens Feyde 1771. Skreven af Forfatteren til nye Prøve af Skrivefriheden. Tredje Oplag igiennemseet af Forfatteren og forøget med Anmærkninger.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kwartbindet*, Morten Hallager, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-3_001-shoot-workid3_001_002.pdf (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kwartbindet

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

[↩](#)

Tanker over Jule-Aftens Feide 1771.

Skrevet af Forfatteren til nye Prøve af

Skrivefriheden.

Tredie Oplag igiennemseet af Forfatteren og forøget med Anmærkninger.

Kjøbenhavn 1772.

Trykt hos Morten Hallager, boende paa Nørregade i No. 245. og findes sammesteds tilkiøbs.

[2](#)

[3](#)

Saa kan et Tordenskrald, et Veir, sendt fra det Høie, De ranke Ceder-Træer tidt ned til Jorden bøie,

Heltinden segner med sin Helt i Hyrde-Boe,

Naar et forfløiet Skud forstyrrer deres Roe,

Selv Jovis Cabinet det tabte sine Sandse,

Og maatte midt udi sin fulde Stræbning standse,

Dets virksomme Betient, dets stærke Drivehiul,

Fra Bord og Pen og Segl tog Flugt og krøb i Skiul. Ei her den glubske Ulv, og ei den grumme Tiger,

Ei Ræven vidste Raad; Den Abe-Grevling skriger:

Sal Hesten op, jeg maa derind og høre til,

Vil Biørne-Ungen nu opføre Skue-Spil.

Jo Theatraliske Helt! Kom hid, kom op at age!

Saa stolt du kom og saae, saa slut du drev tilbage:

Coureer reed paa Coureer, og bragte Sørge-Bud;

De alt paa Veien er med stærke Skrit herud.

[4](#)

Hvem? Spurtes, er saa dierv, det er vel aldrig Fanden?

Han er jo vores Ven. Ney, Ney, det er Normanden,

Det Folk, den kiekke Slegt, der for et tusind Aar Kom Engelsk, Fransk og Tydsk at skielve som et Faar. Som hine agtede ei Første, Konge, Keiser,

Langt mindre disse dem, der nu med Nakken kneiser, Nordmanne-Blodet er nu atter blevet varm.

Og vist vil have Hevn for den dem giorte Harm.

En skreeg: Det vrimler alt paa alle Stadens Gader,

En anden: Ingen Nød, vi har jo Palisader*),

Men for en Vished Skyld staaer alle Porte i,

Indtil vi faaer Succurs af Folk, som staaer os bi.

Ak! ak! hvad seer jeg -- en af Livvagts Officerer,

Jo! — i sin Stats-Mondur — heel daarlig figurerer,

Med Pidsk — i fuld Galop — paa usel Bondemær, Wie stehts Hr. Kapitein? — Han skriger: Feidefær. Ak, raabtes—Greven — Ak! Han blegner, ak! han daaner,

Er ingen dog, som os lidt Vand, en Snelle laaner.

Pak ind, pak ind, afsted, fahr nach Hirschholmen zu, Der er vort faste Slot, der frelses Jeg og Du.

*) Den ny Anstalt i Friderichsberg-Have.

[5](#)

Der skiultes vi jo sidst, da Fienden var for Døren, Da de Neptunier kom seglendes med Børen*),

Der nøde vi jo trygt den søde Sommer-Roe,

Og jog med Glæde bort got Folk fra Brød og Boe.

Jo jo! Ei Borg, ei Berg, ei Holm skal Eder frelse,

I blødeklædte Folk, I dyrebare Pelse!

Den Pan, som daglig slaaer paa Eders Hiertes Dør,

Skal vist nok volde meer og mere Skrek end før.

Hvor gik det Bukken, som steeg op i Løvens Leie,

Hvad vandt Løvinden ved at løbe Gedens Veie**)?

Saa følger Haan og Spot, og Skrek, og uselt Liv,

Indtil det mørke Hul gjør sidste Tidsfordriv.

Saa længe Josephs Navn kan Eders Stikblad være,

Har Eders Gierninger en Tilflugt, Skiul og Ære,

Men om han rives jer engang af Haanden vek,

Da ønsker, at I laae indsvøbte i en Sæk.

O ulyksalig Dag! bedrøvet Jule-Aften!

Her bliver Død for Brød, og Blod for Drue-Saften,

Vor franske Drama vil omvendes til en Graad,

Hvad er vor Storhed nu, vort Vid, vort Bud, vor Daad? *) Matrosernes Optog for Hirschholm i fior Sommer. **) Læs Misantis Fab 23.

[6](#)

Er Vester-Port tillukt? Velan, vi veed en anden,
March! fort til Nørre-Port, vi skal vel finde Manden,
Raab kun Hr. Lieutnant, Halt! Vek med din heele Vagt, Opplantet Bajonet sig aabner Vei med Magt.
Naar ikke Hoved-Vagt, ei Slottets stærke Porte,
Ei begges Helligdom kan holde Magten borte,
Hvad vil en Nævfuld Folk, en mindre Officeer,
Ja en nedfældet Bom, Nordmanden deraf leer.
Nu March til Fridrichsberg! vor Frihed og vor Ære!
Casernerne - Skal de for Troskab Lønner være!
Med Cavalliers-Parol vi ikke nøies vil,
Vor Fader, Kongen maa sit Amen lægge til.
Hvad var at gribe til, nu gode Raad var dyre,
Modløshed knap fandt paa, sligt Uveir at afstyre,
Fred maatte bydes til, Herolden blev udsendt,
De vendte - Men dermed var Legen ikke endt.
Det store Christiansborg imidlertid berendtes,
Det til en formelig Beleiring strax omvendtes,
Kort sagt: De løbe Storm og toge Slottet ind, Slotsvagten var den Punkt, som rørte deres Sind.

[Z](#)

Her kom det til et Slag, det gioldte Tydskens Pande,
Her hialp det lidet, at ved hóll und Teufel bande,
Nei Næven maatte til, Gevær og Flint herud,
Sex Tydske, leider! blev een Nordmands Kare-Klud. Et Optrin gjøres af de høie Officerer,
Gaaer det saa oftere, de af Honneur creperer,
En fnøs, en truede, en anden slog i Bord,
Men hver fik Texten læst i faa og danske Ord.
En tog til Kaarde-Greb, ham Nordmand tog i Brystet:
Hvad tænker Stakkell, Du, og ham en Smule rystet,
Ei Obrist, General, var for den Næve-Ret,
Langt bedre det dem gaaer i Damers Cabinet.
Paa sidste Helte-Tog, i de Dramaters Krige,
Der vandt I Seiren ved at høde og at skrige,
Her Eders eget Folk ei kiender Eders Røst,
For Land og Rige, See! en overflødig Trøst.
Graa Haar blev seet til Hest af Flokken ud at ride,
Vel giort, for Graat og Grønt*) al Frygt var sat tilside,

Her hialp ei gode Ord, ei Løfter, Trusel, Snak, Naar vi see Kongens Navn, vi da vil sige Tak.

*) ɔ: For baade Gamle og Unge.

[8](#)

Af mindre Høvedsmænd en beed sig i sin Læbe,

En blegnede, en skialv, en færdig var at flæbe,

Kom nogen af de smaa paa Gaden med Respect,

Han stod for Nordmands Haand med Fier i lige Vegt. Matrosen flokker sig i alle Udenværker,

Med fyrig Aand seer til, med opbragt Øre merker:

Slaaer Karle, I har Ret, vi staae som Venner bi,

Lad dem kun true Jer med Død og Slaverie.

Victoria blev raabt, Normanden fik sin Ville,

Dermed begyndte det at blive noget stille,

Mad, Øll og Brendeviin fra Staden sendtes op Til Vederqvægning for den Seierrige Trop.

Te Deum Jule-Dag hos dennem laae paa Tungen,

Af hvem Halleluja i lang Tid ei var siungen.

Var Torden ikke til, blev Verden ødelagt.

Af Trolde, som belee den store Overmagt.

I Løvens gode Land tidt saadant skeer og mere,

Thi, som det siges, skal en Svaghed der regiere,

Som gjør, at hver, der vil sin egen Hensigt naae,

Tør vove, Staten selv at sette Brillen paa.